

Un falciot, el darrer falciot

Valentí Soler

Un dia hauràs de prendre el determini, ciutat bagassa, de negar-te a acceptar el malson, aquest malson d'un falciot —el darrer falciot— mort i ressec, que oscilla amb l'ala travessada per l'espasa sutjosa d'una socarrada atzavara —la darrera atzavara—, i serà aquest dia que et naixerà als ulls i al cor una enyorança de pins i alzines, aquest dia t'esborronaràs d'una fonda alenada de blatdemorers i lloredes i t'enlluernaran llampecs de ginesteres.

L'hauràs de prendre, aquest determini, si no vols morir en el malson. Abans, però, hauràs d'haver assumit la teva pròpia condició de meuca esllanguida i xacrosa, emmerdissada i enxampurrada de cap a peus, et caldrà deixar-te d'emmirallaments trucats i parar de contemplar-te, com una tòtila, el xic melic del centre, et caldrà

adonar-te de tot el teu cos nafrat i estimar-te'l, amb tots els carrers, els plans i els costeruts, i amb aquella olor de sofregit que niua i treu el cap per una porta desconeguda, però personal i única; et caldrà estimar-te les velles llambordes i tota la gent que les bruny amb el seu pas i el pas del seu temps. I et caldrà també estimar i resseguir els camins, les rieres, els rierots, tots aquests rastres que vénen dels turons que et perfilen, i et marquen la pell amb el seu ròssec tot passant cap a aquest mar que ja no és blau... Aleshores, ben segur que se t'abraonarà un dolor ferotgement humà i solidari, un dolor de puta ravalera que es descobreix pobra i espremuda enmig de pobres i espremuts, i et sentiràs amarada de tristor per tota la cendra que t'envolta, per tota la pols anònima que hauria pogut ser un alegre

cant de vida. Des del teu silenci atònit,
et sentiràs eixordada pels xiscles d'uns
escarabats merders, immòbils davant del
llum vermell que els atura. A la plaça nova,
una verdulaire grassa anirà endraçant la
pila de pebrots, tot remugant dels impostos
municipals. I a cada cantonada del carrer
de mar, aturats captaires s'aprendran
aturats, amb la mà estesa i el cor
encongit. Des del teu silenci atònit,
t'adonaràs finalment de la presència i de
la persistència dels vells alcarots que t'han
fet esdevenir aquesta meuca que ara ets:

sentiràs com riuen, lascius, excitats per les
bones perspectives del ram dels taüts, ram
que des de temps immemorial ells
mateixos van declarar protegit i bonificat
amb indulgències i desgravacions.

Un dia, ciutat bagassa, hauràs de prendre
el determini d'esborrar el malson, aquest
malson d'un falciot —el darrer falciot—
mort i ressec, que osciïa amb l'ala
travessada per l'espasa sutjosa d'una
socarrada atzavara —la darrera atzavara.

No triguís massa...